

& aliquo usque suspendere. Modus latet in abyfso imperfcrutabilis fapientia: Nobis hæc religiofo fientio fidei amplexibus tenenda. Inconfequens porro: fuerint enim fanè illæ rationes Chrifto omnes in promptu! quafi verò ex fingulari cœleftis Patris placito angelus adueniens & interius nota extrinsecus confirmans non potuerit fieri ἐνιχύων Chrifto? Modum confortationis acquirere curiofum eft. Satis eft, fi veram & fpiritualem & corporalem confortationem non negemus.

Tertia.

§. 379. III. Ratio ex textu Evangelico prolata nullius eft momenti. Ait Vasquez: Lucas ponit confortationem ante agoniam & εὐχὴν ἐκτενέσερον. E. confortatio non fuit confolatio & mitigatio. Imò verò Chrifto etiam ante apparitionem ἐνιχύοντ^ε ἀγγέλ^ε fuit ἐν ἀγωνίᾳ. Voluit enim παρενεγκεῖν τὸ ποτηριον. Fuit ergò ἀγωνιζόμεν^ε contra calicem iræ divinæ. v. 42. Et Matthæus atq; Marcus plenius actus agonias describunt. Fuit περιλυπος εἰς θανάτ^ε Chrifto, ἐκθαμβος, ἀδημονῶν &c. antequam ad preces illas ἐκτενέσερος prorueret. Et phraſis γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ non hoc vult, quafi poſt ὄψιν ἀγγέλ^ε demum cœperit eſſe in agonia, ſicut congruè ad ſententiam Vaſquii Henr. Stephanus vertit, *quum angiatq; aſtuare cœpiſſet*, ſed quod fuerit tum temporis, cum iſta ὄψις ἀγγέλ^ε & εὐχὴ ἐκτενέσερος, fieret ἐν ἀγωνίᾳ. Quando autem cœperit eſſe ἐν ἀγωνίᾳ, aliunde diſcendum eſt. Sic v. 40. ſupra, γενόμενος ἐπὶ τῷ τόπ^ε non ſignificat: cum in eo loco eſſe cœpiſſet, ſed cum ibi jam eſſet. Confer in aliis etiam locis uſurpatam hæc loquendi formulam, *Matt. 13, 21. c. 26, 6. Marc. 4, 17. c. 6, 2. 21. 26. c. 9, 33. Luc. 4, 42. Ioan. 13, 2. Act. 1, 16. c. 4, 11. c. 7, 38. c. 12, 23. c. 15, 25. c. 21, 17. c. 25, 14. &c.* Viderunt hoc interpretes etiam Pontificii, quos ſupra nominavimus, & Barradius ſigillatim Vaſqueziura hac de cauſa perſtringit *Tom. 4. lib. 6. c. 14. 1.*

Quarta
in qua.
Chryſoſto-
mus vin-
dicatur.

§. 380. Quæ idem è Patribus adducit, facilem habent expeditionem. Nam quòd Theophylactum attinet, jam ſupra expoſitum eſt. Quòd Chryſoſtomum attinet, ſi omninò contrarius nobis eſſet, reſpondere poſſem⁹ id, vel quod Melchior Canus Epiſcopus ait *lib. 7. Loc. Theolog. c. 3. n. 2.* Unius aut duorum ſanctorum autoritas, etiam in his quæ ad ſacras literas & doctrinam fidei pertinent, probabile quidem argumentum ſubminiſtrare poteſt, firmum vero non poteſt. Ita deſpicere & pro nihilo habere, impudentis erit: ſuſpicere & habere pro certo, erit omninò imprudentis. Atque hæc concluſionem demonſtrat ratio illa manifeſta, quod cum ſanctorum quiſq; his duntaxat exceptis, qui libros Canonicos ediderunt, ſpiritu fuerit humano locutus & aliquando vel in eo errarit, quòd ad fidem ſpectare poſtea demonſtratum eſt, aperte conſtat, ex huiusmodi autoritate exploratam fidem fieri non poſſe. Quo in loco admonendi ſunt hi, qui præceptis Theologiæ nullis acceptis, poſt bonas, quas vocant, literas ſtatim ad lectio- nem Sanctorum veterum appellunt animum. Non enim quæcunq; ibi legerint, ea ſunt probanda omnia. Nec quenquam hoc errore duci oportet, ut ſi Ambroſius

ant